

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corpus Doctrinae Christianae

Melanchthon, Philipp

Lipsiae, 1572

VD16 M 2890

De Peccato.

urn:nbn:de:hbz:466:1-36094

ET si omnes gentes vident horrendam confusionem, viam & calamitates tristissimas generis humani, ac sentiunt onus peccati, tamen sola Ecclesia Dei docet, & vnde sit, & quid sit peccatum, audit verbum Dei de ira diuina, & de penis presentibus & æternis. Et quanquam sapientia humana docet regere mores, improbitate facta contra rationem, tamen non agnoscit hoc quod est proprium peccati ratione, videlicet, reatum coram Deo, seu iram Dei. Vnde Alexander se turpiter fecisse, cum interfecit Clitum, & dolet propterea, quod contra naturam iudicium fecit, sed non dolet quod Deum offenderit, non dolet se reum esse coram Deo. Sed Ecclesia docet iram Dei, & docet, longe maius malum esse peccatum, quam humana ratio. Nec arguit Ecclesia tantum externas actiones, proprie cum lege Dei, aut ratione, sicut Philosophia, sed arguit rationem & fructus, interiorum caliginem mentis, dubitationes de voluntate Dei, auersionem voluntatis humanæ à Deo, & contumaciam contra legem Dei. Arguit & ignorationem & contemptum filij Dei. Hæc sunt tristitia & atrocia mala, quorum magnitudo enarrari non potest. Ideo Christus inquit: Spiritus sanctus arguet mundum de peccato, eo quod non credunt in me, & de iusticia, eo quod videro aliter, & de iudicio, eo quod princeps mundi iam iudicatus est.

HÆC est concio prorsus aliena à politicis iudicijs. Ideo argui mundum à Spiritu sancto, voce Euangelij, non humanis & civilibus iudicijs, & argui de hoc peccato, videlicet de contemptu filij Dei, quod Euangelium & beneficia Christi aspernentur homines, nec cedant ad Deum fiducia filij Dei, sed maneant in perpetuis dubitationibus, & fugiant Deum, aut fingant cultus & idola horribili audacia.

DE I N D E inquit: Etiam arguet mundum de iusticia. Non sapientes putant iusticiam esse, qualemcumque disciplinam, seu obedientiam vniuersalem, ut vocant, iuxta leges. Sed longe aliam iusticiam affert Euangelium. Nam disciplina illa humana nec peccatum & mortem tollit, sed iusticia coram Deo, qua Deus nos reputat iustos, & hæredes vitæ æternæ, abolet peccatum & mortem. Inquit: Hæc est meus transitus ad Patrem, id est, mea pro vobis interlatio & satisfactio, & transitus ad regnum, in quo pro vobis sum perpetuus mediator, sanctifico & viuifico vos ad vitam æternam, & abolet peccatum & mortem. Hic transitus ad Patrem, & hoc regnum Christus iustificat nos. **T**ERTIO addit, De iudicio. Mundus hunc movit & mouebit ingentia certamina contra hanc doctrinam, & damnauit & damnabit Filium Dei, & Diabolus incitat sua opera.

Multa iudicia & crudelitatem, sicut hæreses, blasphemia, & sacrilegia omnium temporum ostendunt. Sed hi furores Diaboli non debent Ecclesiam. Semper enim confirmabit Spiritus sanctus Ecclesiam, ut opponat se impijs iudicijs, & vincit Ecclesia tandem, quia Diabolus condemnatus est. Quare eius iudicia & furores Deus confundit.

Cum igitur Spiritus sanctus, voce ministerij Euangelici aperit mundum, & ostendit vnde & quid sit peccatum, & quantum malum sit, necesse est audire Spiritum sanctum docentem, nec intelligi beneficia Christi possunt, si ignoretur quid sit peccatum. Imo propter hanc ipsam causam Deus & voce ministerij & ingentibus calamitatibus concionatur Ecclesie, ut agnoscamus iram aduersus peccatum, & co-fugiamus ad filium Mediatorem. Et Christus doctrinam in Ecclesia ita comprehendit: Ite prædicantes poenitentiam & remissionem peccatorum in nomine meo. Complectitur autem agnitionem peccati id est, pauores qui existunt agnita ira Dei aduersus peccatum. Et Paulus in epist. ad Romanos præcipue hoc agit, ut hoc tres locos declaret, quid sit peccatum, quid Lex efficiat, quid gratia Christi sit & efficiat. Sciamus igitur doctrinam horum locorum oportere perspicuam, sinceram & explicatam in Ecclesia extare.

VITATUM est autem in docendo à definitionibus ordiri, quare & peccati definitio primum constituenda erat. Sed video scriptores, qui ediderunt quæstiones in Longobardum, non tradidisse rem communem definitionem, conuenientem peccato, originis & peccato actuali, fortassis quia ita cogitarunt, non posse tradi communem definitionem: Quia peccatum actuale facit reos propter nostrum factum, at originale reos tenet tum propter alienum lapsum, tum propter nostram immundiciem, quæ nascitur nobiscum.

DEINDE fingunt ipsi & hoc, Legem Dei tantum actualia peccata damnare, quod falsum esse constat ex septimo capite ad Rom.

NO MINUS ratio in Scripturis manifesta est, peccatum proprie significare quiddam reum ac damnatum à Deo, nisi fiat remissio. Hæc generalis descriptio conuenit peccato originis & actuali. Sed

quia tantum fit mentio relationis, scilicet reatus, quærit mens etiam propter quod homo reus est. Ideo hæc definitione vtor, & optarentur aliquam in Ecclesia, multorum doctorum & pijs iudicijs compassam: Peccatum est defectus, vel inclinatio, vel actio pugnant cum lege Dei, offendens Deum, damnata à Deo, & faciens reos æternæ iræ, & æternarum poenarum, nisi sit facta remissio. In hæc definitione genera sunt, defectus & inclinatio, quæ congruunt ad malum originis. Actio comprehendit omnia actualia, interiora & exteriora.

DIFFERENTIA communis est, pugnant cum lege Dei. Lex non tantum concionatur de actionibus, vt dicunt aduersarij,

sarij, sed etiam damnat tenebras, defectus, & prauas inclinationes in natura hominis, vt Rom. 7. Paulus acerrime contendit. Deinde addita sunt propria, damnata à Deo, offendens Deum, & faciens reos iuxta & pœnarum, &c. Hanc proprietatē Ecclesia præcipue incultat. Nam ratio intelligit vitia contra legem Dei esse, sed iram Dei postea arguit. Præcipua igitur hæc proprietates consideranda est, quoties conatur peccatum, vt sciamus intelligi quiddam reum & damnatum. Deo.

SYMTA est autem hæc definitio ex his verbis: Maledictum non manet in omnibus, quæ scripta sunt in Lege. Peccatum dicitur inobediētiam maledictam à Deo. Et intelligatur inobediētiam in actu actualis, sed vniuersa quæ est in natura hominis aduersus Deum. Est autem atrox additio, dici maledictum à Deo, id est, quiddam reum. Deus iratus reijcit, & propter quod creaturam abiecit in horribiles pœnas. Congruunt etiam cum hac definitione verba Pauli Rom. 9. Reuelatur ira Dei de cælo super omnem impietatem, &c. Et Rom. 1. inquit Paulus: Per legem peccatum fit excellenter peccatum, scilicet, Lex monstrat iram Dei, quæ agnita, intelligimus nostram immunitatem non esse leue malum, sed esse quiddam reum, damnatum, maledictum à Deo, quod comitantur horribiles pœnæ. Quoties ergo nominatur peccatum, discernatur hæc appellatio in Ecclesia, à pharisaica appellatōne vitij: Nam Ecclesia concionatur de iudicio, de ira Dei.

Si quis imaginatur peccatum originis tantum esse reum propter lapsum Adæ, sine prauitate in nobis, errat. Si quis autem contendit, nascentes esse reos & propter Adæ lapsum, & propter prauitatem nobiscum nascentem, non impedio, quo minus ad hæc particula definitioni, quod peccatum fit reum reatus propter Adæ lapsum, tum defectus vel inclinatio, vel actio pugnans cum lege Dei, &c. Sed nolo tenuissime omnia limare. Hoc constat, propter Adæ lapsum posteritati deesse eam lucem, quæ fulsit in natura imærgi, & rectitudinem voluntatis & cordis, ac propter hæc mala nascentes esse reos, non dubium est.

CONSTITUTA autem de definitione peccati in genere, deinde de speciebus dicatur de originali, & alicui, nec seramus λογισμῶν & cauillationes verborum, sed res necessarias in Prophetica & Apostolica scriptura, & testimonij scriptorum veterum traditas retineamus, quas si alij melius explicant, libenter ipsorum sermone vtamur. Non enim de verbis pugnamus, sed res necessarias exponimus. Mihi non displicet retinere helmi descriptionem.

DE PECCATO ORIGINIS

PECCATVM originis est carentia iustitiæ originalis, dicitur esse. Sed hæc descriptio breuis & obscura, indiget longioribus